

Ο ΠΛΑΣΤΗΣ ΠΡΟΓΟΝΩΝ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε προηγούμενον ἀριθμὸν).

IV.

Ἦλθε καὶ ἀπῆλθε τὸ θέρος, εἶτα τὰ φύλλα τῶν δένδρων ἐκτρίνισαν καὶ κατέπεσον, ὁ δὲ Μάρκελλος ἀνέμενεν ἔτι. Εἶχεν ἐργασθῆ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐξ Ἀμερικῆς ἐπιστροφῆς αὐτοῦ, διότι οὐδέποτε ἐργάζεται τις καλῶς, ἐκτὸς μόνον ὅταν ἔχη πρὸ αὐτοῦ ὠρισμένον σκοπὸν καὶ σχέδιον. Εἶχεν ἐπιτύχει. Πολλαὶ εἰκόνες αὐτοῦ ἠγορήθησαν, ἰδίχ' ὑπὸ ἐρασιτεχνῶν ἀποστελλομένων ὑπὸ τοῦ Μάρκελλου. Τὸ ἐργαστήριον τοῦ Μάρκελλου ἡμέρᾳ τῆς ἡμέρας προσελάμβανεν ὕψος χάρτιν καὶ ἀπέπνεεν εὐτυχίαν.

Πάντα τὰ χρέη εἶχον πληρωθῆ, καὶ τὸ μέλλον προσεμενδία τῷ νεαρῷ καλλιτέχνῃ. Ἐν τούτοις ὁ Μάρκελλος δὲν ἦτο πύχαριστῆμος, διότι ἀπὸ τῆς ἐκ Νέας Ὑόρκης ἀπελευσεως αὐτοῦ οὐδεμίαν ἔλαβεν εἰδήσιν παρὰ τῆς Μιννῆς. Ὁ χρόνος, ὃν ἐν Ἀμερικῇ διήλθεν, ἐφαίνετο αὐτῷ ἐνίοτε ὡς ὄνειρον, καὶ πάντα τὰ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην πρόσωπα ὡς πρόσωπα μυθικὰ καὶ φαντασιώδη ἢ ἄυλα. Ὅταν ἀνεγίνωσκεν ἐφημερίδας, ἀνεζήτητε ἐν αὐταῖς εἰδήσεις ἐκ Νέας Ὑόρκης, ὡσεὶ, ἐν τοῖς ἐκείθεν τηλεγραφήμασιν, ἄτινα ἀνήγγελλον τὸ ἀποτέλεσμα ἐκλογῆς ἢ πτώχευσίν τινα, ἢ δύνατο νὰ ἀναγνώσῃ τι περὶ τῆς Μιννῆς, τῆς σκληρᾶς ἐκείνης καὶ ἀκκμπτου νεάνιδος, ἣτις οὐδέποτε ἀπῆντα ὅταν αὐτὸς μὴ ὑπομένων πλέον ἔγραφεν αὐτῇ γραμμὰς τινάς.

Ἀπαξ συνέθε αὐτῷ νὰ ἀναγνώσῃ δύο ἐν τῇ ἐφημερίδι γραμμὰς μετὰ παραδόξου ὄλως ἐνδιαφέροντος. Νεῆνις εἴκοσι καὶ ἐνὸς ἔτους κληρονομήσασα μέγα ποσὸν ἵδρυσεν ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ παραναγωγείον διὰ τὰ πτωχὰ κοράσια, εἰς τὰ ὁποῖα ἐδιδάσκετο τέχνη τις οἰαδῆποτε. Ἠρξάτο τότε νὰ σκέπτηται μὴ ἡ νεῆνις αὕτη ἦκουσεν ὀμιλοῦσαν, ὡς αὐτὸς, τὴν Μιννῆν περὶ τῶν ὀφειλῶν τῶν πλουσίων πρὸς τοὺς πτωχοὺς. Τὸ τηλεγράφημα ὅμως ἐκεῖνο οὐδεμίαν περιεῖχε μεγαλειτέραν λεπτομέρειαν, καὶ εἰς οὐδεμίαν ἄλλην ἐφημερίδα εὔρε πληροφορίαν τινα περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου.

Εἶχεν ὑποσχεθῆ ἐκείνη διὰ τὸ φθινόπωρον, καὶ ἤδη ἦν ἡ ἐκκοστὴ ὀκτωβρίου.

Ἀπελπισία ἤρξατο νὰ καταλαμβάνῃ αὐτὸν καὶ ἐκατηγόρει ἑαυτὸν ἐπὶ ἡλιθιότητι, διότι ἐπίστευσεν εἰς ὑπόσχεσιν ἢ μᾶλλον εἰς συγκεχυμένην ὄλως συνέντευξιν δοθείσαν αὐτῷ ὑπὸ Ἀμερικανίδος.

Ἐνῶ δ' ἐσκέπτετο ταῦτα, μιᾶ τῶν ἡμερῶν ἡ Μιννῆ εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐργαστήριον αὐτοῦ, μειδιῶσα καὶ τείνουσα πρὸς αὐτὸν τὰς δύο χεῖρας.

— Τέλος πάντων! . . .

Δὲν ἐπίστευσε ποτὲ ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ ἀγαπᾷ τόσον τὴν μετριόφροναν, ἐχέφροναν καὶ ἀπλουστάτην ἐκείνην νεάνίδα.

— Μ' ἐπεριμένετε; ἠρώτησεν ἐκείνη μειδιῶσα.

— Σὰς περιμένω ἀπὸ αἰῶνων ἤδη, νομίζω. Ἄ! Τώρα πλέον δὲν θὰ μὲ ἐγκαταλείψητε ποτέ. Δὲν θέλω πλέον νὰ καταστῆτε ἀφανῆς, ὡς ἐπράξατε ἤδη καταλιπούσα με μόνον καὶ ἐν θλίψει χωρὶς νὰ μὲ δώσητε κἄν σημεῖον ζωῆς. Διατί μ' ἐκάμετε νὰ ὑποφέρω τόσο;

— Ἐπρεπε νὰ συμπεριφερθῶ τοιοῦτοτρόπως. Ἐπεθύμουν νὰ σὰς δώσω τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸν νὰ σκεφθῆτε, νὰ παρατηρή-

σητε μόνος σας ἐὰν μὲ ἀγαπᾶτε πραγματικῶς, ὥστε νὰ μὴ μετανόησθε ἀκολούθως διότι ἐνυμφεύθητε ξένην.

— Καὶ ξένην πτωχὴν, δὲν ἔχει οὕτω; Μήπως δὲν ἠξεύρω πόσον εἰσθε γενναία, καὶ ὁποῖον ἥρωισμόν κρύπτει τὸ γλυκὺ καὶ εὐθυμον τοῦ χαρακτήρος σας; Δὲν θὰ εἶμεθα πλούσιοι, Μιννῆ, ἀλλὰ τώρα δύναμαι χωρὶς νὰ ἐντραπῶ νὰ σοὶ προσφέρω τὴν χεῖρα μου καὶ θ' ἀνταγαπώμεθα τόσο, ὥστε ποτὲ δὲν θὰ εὐρωμεν καιρὸν νὰ παρατηρήσωμεν τί μᾶς λείπει.

— Ἐὰν εἶχον τὴν περιουσίαν τῆς Κάτ Μάρκερσον θὰ μ' ἐνυμφεύσθε.

— Ἄ! ὄχι, οὐδέποτε!

Ἐπὶ πολὺ συνδιελέξαντο οὕτω κρατούμενοι ἐκ τῆς χεῖρός, ἀπεφάσισαν δὲ ὅτι ὁ γάμος αὐτῶν θὰ ἐγίνετο ἄμα ἐκπληρουμένων τῶν ἀπαιτούμενων διατυπώσεων.

— Πρέπει ἐν τοσοῦτῳ νὰ φύγω τώρα, διότι οἱ φίλοι μου μὲ περιμένουν.

— Οἱ φίλοι σου; Ἄ! Ἡ οἰκογένεια εἰς τὴν ὁποίαν ἐργάζεσαι ὡς διδασκάλισσα; ἢ ἄλλο τι; Βεβαίως θὰ δύναμαι νὰ σὲ βλέπω ἐκεῖ ὁπόταν καὶ ὁσάκις θέλω;

— Βέβαια, βέβαια! ἀπάντησεν ἡ Μιννῆ μειδιῶσα. Εἶμαι πολὺ καλὰ ἐκεῖ, μὲ περιποιοῦνται περίφημα, σὲ βεβαίῳ. Ἐλα ἀπόψε τὸ ἑσπέρας νὰ μὲ ζητήσης εἰς τὸ ξενοδοχεῖον Μερὶς.

Τὴν ἑσπέραν μετέθετ' ἐκπληρωσάμενος ὁ Μάρκελλος καὶ ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς μεγάλην αἴθουσαν, ὅπου εὐρίσκοντο πολλὰ πρόσωπα.

— Τώρα θὰ ἔλθῃ ἡ Μιννῆ, εἶπεν αὐτῷ γυνὴ τις καθεστηκυῖας ἡλικίας φαινομένη ὅτι ἐγνώριζε τὰ πράγματα.

Ὁ Μάρκελλος ἐκάθησε διὰ ν' ἀναμείνῃ. Κορασὶς δωδεκαετῆς περιῖπου, ἣτις ὑπέμνησεν αὐτῷ συγκεχυμένως πως τὴν Μῶδ Μάρκερσον, ἐκάθησε παρ' αὐτῷ καὶ ἠτένισεν αὐτὸν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ἄνευ ἴχνους δειλιάς. Ὁ Μάρκελλος, διὰ νὰ φανῆ ὅτι λέγει κἄτι, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν κορασίδα ἠρώτησεν.

— Ἡ δεσποινὴς Μιννῆ εἶναι αὐστηρὰ πολὺ; Δὲν εἶναι διδασκάλισσά σας, νομίζω;

Ἡ κορασὶς ἀνέωξεν ὑπερμέτρως τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἡ Μιννῆ εἶναι ἢ μᾶλλον ἦτο μία τῶν πλουσιωτέρων κληρονομῶν τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν! Ὁ πατήρ τις ἦτο συνέταιρος τοῦ Μάρκερσον καὶ αὕτη μοναχοκόρη. Ἡ Μιννῆ διδασκάλισσα! Πῶς σὰς φάνηκε αὐτό; διὰ τῆς περιουσίας τῆς ἵδρυσεν ἐν Πτωχοκομείον, τῇ ἔμειναν ὅμως ἀρκετά.

Ὁ Μάρκελλος εἶχε τὸ ὕψος τόσο ἀλλοπρόσαλλον, ὥστε ἡ κορασὶς ἤρξατο νὰ γελά. Τῆς Μιννῆς εἰσερχομένης εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐκεῖνος ἠγέρθη ἐν βίχ καὶ προύχρησε πρὸς αὐτήν.

— Μὲ ἠπατήσατε, δεσποινίς.

— Ἡπατήτης μόνος σου, Μάρκελλε καὶ ἐγὼ ἐπωφελήθην τῆς πλάνης σου διὰ νὰ σὲ κἄμω νὰ μὲ ἀγαπήσης. Ἡ ἱστορία τοῦ πατρός μου ὀμοιάζει πολὺ τὴν τοῦ Μάρκερσον, ὁ ὁποῖος ἦτο συνέταιρός του. Μόνον, ἐγὼ δὲν εἶχον τὸ θάρρος τῆς Κάτ, ἐφοβήθην τὸν πλοῦτον, ἐφοβήθην μήπως ἀποβῶ ἐλαφρὰ καὶ ἀπερίσκεπτος, ἐφοβήθην δὲ πρὸ πάντων μήπως ἀρχίσουν καὶ μὲ περιτριγυρίζουν οἱ νέοι διὰ τὰ δολαρίά μου. Μὴ μὲ κατακρίνης δι' αὐτό. Νυμφευόμενος ἐμὲ δὲν νυμφεύεσαι πλουσίαν κόρην, ἐγὼ δὲ θὰ ἔχω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ θέσῃ εἰς ἐφαρμογὴν τὰς θεωρίας μου καὶ διὰ τῆς αὐτῆς εὐκαιρίας θὰ κατορθώσω νὰ ἐπιτύχω καὶ τὴν ἰδικήν μου καὶ τὴν . . . ἰδικήν σου εὐτυχίαν, οὕτω τοῦλάχιστον ἐλπίζω, ἀγαπητέ μου μνηστήρ!

Ο ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ.